

Ebced, Cifir ve Gaybı Bilmek

Değerli, araştırmacı Hikmet Zeyveli Hocamız, ilmi hayatı boyunca iltizam ettiği mezheb-i zahirinin mantığı ve meal-i zahirinin dar çerçevesi gereği, ruhani ve gaybi konularda fazlaca hassasiyet gösterir. O kadar fazla hassasiyet gösteriyor ki; ruhanilerin ve mucizelerin varlığını bile bazen inkâr eder. Daha önce ihbar-ı bil-gaybın işari kısmının önemli bir anahtarı olan ebced ve cifri dışlıyordu. Fakat şimdi, ediplerin bu hesaplardan bilinçli olarak yaptıklarını kabul ediyor; Kur’andan işari numunelerini ise reddediyor. Sanki sonsuz ilim ve iradeye sahip olan ve Kur’anı kendi sonsuz ilminin bir kopyası yapan Cenab-ı Hakk, bu tarz işaretler içeren ayet, cümle ve kelimeleri tanzim etmekten aciz imiş gibi bir vehim veriyor.. Âlem-i gaybın dili olan ve birçok ihbar-ı bil-gayb içeren Kur’anda bu gibi özellikler asla yoktur, diye iddia ediyor. Hâlbuki böyle bir düşünce, tevhide aykırı olduğu gibi, vahyin mucizevî ve kapsamlı yapısını da bilmemektir.

Biz burada önce ebced hesabının mahiyetini ve temel delillerini, sonra ihbar-ı bil-gaybın çeşitlerini ve sahasının genişliğini yazacağız. Daha sonra, Hikmet Hocanın itiraz konusu ettiği noktaları ve örnekleri tek tek cevaplayacağız.

A) Ebced İlminin Mahiyeti ve Delilleri

1) Hikmet Hoca kendisi de çok iyi biliyor ki; rakam işaretlerinin tarihi 1350 yıl önceye dayanır. Bu işaretlerden önce alfabeler, aynı zamanda rakam olarak kullanılırdı. Özellikle Süryanice, Aramice, İbranice ve Arapça denilen dört kola ayrılan Sami dillerde bu özellikli kullanım çok yaygındır. Gördüğümüz kadarıyla Roma ve Yunan alfabeleri de bu özelliği taşıyor.

2) İbraniler tarih olarak Araplardan daha eski oldukları halde, aşırı göçten ve kültürel etkileşimlerden dolayı 1000’e kadar olan ondalık sistemi temsil eden 28 harften sadece 22’si, onların alfabesinde kalmıştır. Telaffuzları ağır olan sê, hı, zal, dad, zı ve gayın bugünkü İbranicede yok. Yani onlarda ondalık sistem 1’den 400 kadar var. Değeri 500 olan sê ve diğer beş harf yoktur. Hâlbuki İncilin Vahiy kitabında dört yerde şu ifadeyi görüyoruz: “Allah alfa (elif) ve omega (gayn) dır.” Yani hem evveldir, hem ahırdır.. Elif ilk harf olduğundan, evvel demektir. Gayn da son harf olduğundan ahir demektir.

3) Bilgisayar teknolojisi yani 0–1 denilen ikili sistem bilinmeden önce, varlığın özellikle eşyanın şekil ve yapılarının ikili sisteme göre matematiksel olduğu bilinmiyordu. Gerçi Phisagor, her şey sayılar ve matematik mantığını taşıdığını söylemişti. Fakat bu asra kadar bu sır tam anlaşılmadı. İşte şimdi birçok kişi biliyor ki, bütün evren adeta sonsuz bir bilgisayar gibidir. Yaş kuru her şey ikili sisteme göre, hem bireysel küçük alt dosyalar, hem üst, külli ve entegre dosyalar olarak kayıtlıdır. Ve çok boyutlu olarak çalıştırılıyor.

4) İşte gerek bu teknolojik özelliğe, gerek sibernetik evrensel dengeye, gerek bütün doğanın simetrik ve diyalektik yapısına ve Kur'anın *el-mesani* kelimesiyle işaret edilen diyalektik özelliğine ve “*kitab-ı mübinde yaş kuru her şey var*” mealindeki ayete rağmen varlığın gerçek bir tercümesi olan Kur'anı kısır, beşeri bir söz gibi görmek; ve bu gibi beş özelliğe dayanarak ebcedi kullanan İbn Arabî, Cafer-i Sadık ve Mevlana Cami gibi zatları, basit şahsiyetler olarak algılamak, bence ilim namına bir iflastır.

5) Evet, var olan ve şey denilen bütün varlık, birçok ayetin kesin ifadeleriyle bir hesap iledir; bir kader iledir; sonsuz bir seçimle tahsis edilen ilmi bir form ve yazılımdır. Yani kudretten bu formlara maddi bedenler giydirilir; eşya ve varlıklar âlem-i gaybtan âlem-i şehadete zuhur eder.

Yalnız adem denilen yokluğun nedenselliği ve sınırı olmadığı için; adem ve yokluk kitab-ı mübinde kayıtlıdır, denilmez. Bununla beraber o yokluğun bir cüzü veya mahiyetleri yıkım, adem ve zarar olan şeytanlar, diyalektik süreç ve imtihan gereği olarak varlık alemiyle temasları olunca, onlar da bir varlık olarak o kitab-ı mübinin kayıtlarında yer alırlar.

Bu a) şıkkının son bir notu: Ebced alfabe, başka bir tabir ile hesap, rakam ve matematik demektir. Cifir ise deriye yazılmış sırlı bilgiler, demektir. Batı dillerindeki şifre de bu cifir kelimesinin başka bir telaffuzudur. Bilimsel olarak, varlık ve eşya dosyalarının matematiksel kodları manasında kullanılır. Ebcedden daha geniş bir kullanım alanı vardır. Bu gerçekliğin de ilmi ve dini delili şudur:

Dinin aslı ve esası olan akaid ve kelam ilminin aslı ve esası, delil-i inayete dayanır. Bu da bugünkü ifade ile *Allah'ın, zerreden güneşlere kadar insanın yaratılmasından yaptıklarına kadar küçük-büyük her şeyle ve her işle kasten ve bil-irade ilgilenmesi*, demektir. Kelam âlimleri, Allah'ın tevhid sıfatı gereği her şeyi bu çerçevede görmüşler. Bu görüşlerini, *sonsuz bir ilim isteyen, Allah'ın harika düzen ve yasalarına dayandırmışlar*. Bu şekilde tesadüf ve şirki iptal etmişlerdir.

Fakat ebced ve cifir işari seviyede kaldığından fıkıh ve hukuk için delil olmaz. Rüya bilgilerinin delil olmadığı gibi.. Demek rüya hakır, rüya gerçeğini inkâr etmek, Kur'anın bir kısmını inkâr etmek manasına gelir. Fakat rüyayı hukuk delili olarak görmek de Kur'anın ilim ve yakın hakkındaki ayetlerine karşı gelmek olur.

B) Gaybı Bilmek ve İhbar-ı Bil-gaybın Çeşitleri

1) Gayba inanmak imanın vazgeçilmez bir hakikatidir. Bu gaybi boyutun da üç temel sahası vardır. a) Allah ve ahiret.. b) Vahyin kendisi.. c) Başta kainatın geçmiş ve geleceği ile insan duygularının alanı dışında kalan metafizik saha..

— Bu üçüncü kısmı tamamıyla bilmek, imtihan hakikatine zıt olacağından; Kur'an Al-i İmran, suresinde imtihanın en keskin bir kesiti olan cihad içindeki sahabelere: “*Allah imtihan ile iyi ve kötüyü birbirinden ayırmadan müminleri, içinde bulunduğunuz bu durum üzere bırakmaz. Allah bu imtihan sırrı bozulmasın, diye size gaybı da gösterecek değildir. O, gayb*

konusunda istediği peygamberleri seçer. İşte bu çerçevede Allah'a ve elçilerine inanın. Eğer bu şekilde inanır ve kendinizi korursanız, hiç şüphesiz bu imtihanın büyük bir ücreti vardır.” (3/179)

Kıyametin gizli olmasının esprisi de bu imtihan sırrıdır.

— Vahiy manasındaki gayb kavramı ise, Cin suresinde şöyle geçiyor:

“Allah gaybi (varlığın görünmeyen boyutunu) ve bu boyutun dil seviyesinde bir ifadesi olan vahyi çok iyi bilir. Razi olduğu elçilerinden başka o vahyi kimseye vermez. Çünkü elçinin önünde ve arkasında onu koruyan melekler vardır.” (72/26–27)

Demek eğer vahye na-ehillerin eli karışsa imtihan süreci tahakkuk etmez. İmtihan dünyasında var olan iyi ile kötü bir olur. Fakat görevli peygamberlerin (resullerin) imtihanı farklı olduğundan, onlara vahyin gelmesi imtihan sırrına zıt değildir. Çünkü vahiy bir derece yine kapalı kalır.

— Allah ve ahiretin varlığı da sonsuz olduğundan ve varlığın iç boyutu olan bilinç, ilim ve irade soyut realitelere dayandığından, ayrıca bu örtülü durum imtihanın gereği olduğundan, insanoğlu onları da tam bilemez.

Demek biz insanların, gaybi hakikatleri tamamıyla bilmeyişimiz, onlardan hiçbir bilgi sahibi olamayız manasında değildir. Yani biz, marifet denilen bilgilerle gücümüz nispetinde Allah ve ahireti de vahyi de kâinatın geçmiş ve geleceğini de bilmek zorundayız. Evet, vahyin muhatabı olan insanlar, bütün mana katmanlarıyla, işaret ve ilmi gerçekleriyle o vahyi anlamakla ve araştırmakla mükelleftirler. Fakat hiçbir zaman bu bilgiler, imtihan sırrını bozacak netlikte olmaz. Demek *Kıyameti kimse bilmez*, ilkesi, sadece bu çerçevededir.

2) Demek Bediüzzaman'ın ayet ve hadisten işaret seviyesinde kıyamet tarihini vermesi, bu ilkeye aykırı değildir. Çünkü burada nass ve açık ifade yok; mesele, işaret seviyesindedir.

Ayrıca dini bilgiler küllidir; birçok numunesi olan birer kanundurlar. Bediüzzaman tarih verirken, kıyametin mahiyetini, genişliğini ve hususiliğini, insanı ilzam edecek şekilde veremiyor. 24. Söz'de Kıyameti yakın bilmek, onu beklemek, ubudiyetin irşadi bir özelliğidir. Her asır, her kişi bu külli kıyamet kanununu yaşar. Sahabe ve Tabiinin fiilen zamanı belli olmayan büyük kıyameti yakın bilmesi, yanlış bir bilgi değildir, hakikattir, diyor. Burada sadece külli ile cüziyi bir görmek gibi bir yanlış olur. Bu da dini hikmete aykırı değildir.

3) Süleyman Ateş Hoca, güneşin potansiyeline dayanarak Dünya dört milyar sene daha yaşayacaktır, diyordu. Fakat şimdi çevreciler, Bediüzzaman'ın hadisten istihraç ettiği iki yüz yıllık zamanı dahi fazla görüyorlar. Ekolojik veya genetik veya sosyolojik bir kıyameti daha yakın görüyorlar. Belki de Bediüzzaman'ın istihraç ettiği tarih, böyle bir kıyamet içindir.

4) Ben şahsen bu istihracı farklı varyantları olan bir rivayetin üç cümlesinin ebcedi ve işari bir manası olarak görüyordum. *“Bu tarihte hiçbir şey olmasa da insanların ubudiyet ve irşat için kıyameti yakın bilmeleri gerekir.”* ilkesi çerçevesinde görüyordum. Fakat sonra tefsir

yazarken, kıyamet ile ilgili birçok ayette aynı tarihi görünce bu tarihte ve ona yakın bir dönemde çok önemli bir olay olacak, diye kesin kanaat getirdim. Sözü fazla uzatmamak için bu numunelerden sadece bir-iki tanesini burada açıklıyorum:

“Sana kıyametin vaktini soruyorlar. De ki; bunu kesin bilmek (ilmuha) Allah katındadır; (gaybidir.) Nereden bileceksin; belki kıyamet yakında olur.” (33/63)

Evet, ayet bize kıyameti yakın bilmenin inanç ve ibadet gereği olduğunu söylüyor. Ve ayet numarasıyla Hz. Peygamber için küçük bir kıyamet olan 63. yaşında vefat edeceğine işaret ediyor. *“Belki kıyamet yakındır, sen onu yakın bil.”* mealindeki cümle, tenvin ile beraber 1530 ediyor. Ki Bediüzzaman’ın hadisten istihraç ettiği 1548 tarihine yakındır.

İkinci numune:

“Kıyamet mutlaka gelecektir. Nerede ise (pek yakın bir zamanda) onu göstereceğim ki; (imtihan kapısı kapansın) herkes yaptığığın karşılığını alsın.” (Taha, 15)

Bu ayette geçen ihfa kelimesi zıt anlamlıdır. Yani bu kelime burada genel olarak kullanılan gizlemek manasında değil de gizliliği gidermek manasındadır.

Ayetteki *Muhakkak kıyamet geliyor;* cümlesi, şedde ve tenvin ile beraber 1524 ediyor. Ayrıca eğer yuvarlak iki te he sayılsa, şedde ve tenvin sayılmasa 634 eder ki, bu tarihlerde Araplar için Moğol istilası bir kıyamet gibi idi.

5) İşte bütün bu gerçeklere rağmen basit bir Arapça ve birkaç fıkıh usulu kaidesinden başka hiçbir dil mantığını, semantiğini, belagatini ve başka ilgili ilimleri bilmeyen Faruk Beşer gibi mollalar çıkıp biz ya okuduğumuz usul-u fikhî terk etmeliyiz veya Bediüzzaman’ın bu ebced hesabını reddetmeliyiz, diyebiliyorlar.

Bu hocalar, Bediüzzaman’ın tekrarlar söylediği açık, kesin mana ile işari manayı birbirinden temyiz edemiyorlar. Külli mana olan gerçek mana ile o külli mananın bir numunesi olan masadak manayı birbirinden ayırt edemiyorlar.

—Dini bilgilerin külliliğini ve evrenselliğini hiç mi hiç bilmiyorlar. Bir nevi müşrik algısı olan her şeyi somut olarak algılıyorlar ve tek bir numuneye indiriyorlar.

— Hukuk ve fıkıh dili ile edebiyat ve marifet dilini birbirine iltibas ediyorlar. Hâlbuki hukuk belgeye dayanır... Marifet ise sadece bilgi manasındaki ilme ve işaretlere dayanabilir.

—Bu mollalar, İslamiyeti de birkaç fetva ve ilmihal bilgisinden ibaret biliyorlar.

C) Risale-i Nurdaki Bir Kısım Hesaplara Gelen İtirazlara Cevaplar:

a) Hikmet Zeyveli Hoca, ilmi makale dediği yazısında, ebced hesabının işari manada kullanılmasının suçunu Nur cemaatine yüklüyor. Ve Nur cemaatinden Abdulkadir Badıllı'nın rivayetlerden getirdiği delilleri çürütmeye çalışıyor. İşte onun bu eleştirisinde tashih isteyen beş nokta var:

1) Bu yazının başında da belirttiğimiz gibi; ebced hesabında ve ondan işari bilgiler çıkarmada Nur cemaati ilk değildir. Ayrıca işari bilgileri istihraç etmek, gaybi sadece Allah bilir, ilkesine aykırı değildir. Adı üzerinde işaridir, kesin ilmi değil de zann-ı galibi ifade eder.

2) Badıllı'nın İbn Haldun'dan delil getirmesi, İbn Haldun da ebcedi kabul ediyor, manasında değildir. Onun istişhadı (delil getirme yönü) sadece İbn Haldun, ebced hadisinin sıhhatini kabul ediyor, demektir. Çünkü İbn Haldun bu gibi konularda birçok hadisi reddediyor.

3) İbn Haldun Medine Yahudilerini bedevi sayıp onların, ebced gibi konularda kullandıkları yöntem, ebcedin varlığına delil değildir demesi, Kur'ana aykırıdır. Çünkü Kur'an, belki 20 yerde onları ehl-i kitap ve ehl-i ilim olarak gösteriyor: "*Beni İsrail alimlerinin Kur'anı kabul etmesi, ümmi Araplar için delil olarak yetmez mi?!*" diyor.¹

4) Abdulkadir Badıllı'nın parmaklarla ilgili hadis ile yanlış istişhad yapması, bu ebced ilminin batıl olduğuna delil olamaz. Çünkü bu kişisel bir yanıştır. Nitekim Hikmet Hocanın birçok eleştirisinin yanlış hesaplar olduğunu kendisine gösterdim. Yani onun bu konudaki zaafı, onun ilmi eleştirileri asla yazamayacağı ve yazdığı her eleştirinin batıl olduğu manasına gelmez. Klasik münazaracılar gibi, kişisel zaafardan yola çıkılarak ilmi meselelere leke atmamak gerektir.

5) Fazlurrahman, İslam adlı kitabında, Ehl-i Beyt kültürünün Sünni tarikatler vasıtasıyla Sünni dünyaya nakledildiğini, Sünni tarikatler bu konuda adeta Şiânın altını oyduğunu söylüyor. Dolayısıyla Hz. Ali'ye ait birçok kaside ve eser var ki, Sünni dünyada varken, Şia dünyasında yoktur.

Ayrıca Abdulkadir Badıllı'nın bu konuda yetersiz kalması da söz konusu olabilir. Nitekim biz birçok kitap ismini bildiğimiz halde onun aslına veya kopyalarına ulaşamıyoruz. Ebu Müslim-i İsfehani'nin tefsiri gibi..

b) Hikmet Zeyveli Hoca, ***Ebced için kabul edilmiş genel kurallar***, diye bir başlık atmış. Acaba kendisi bu kabulün kaynağını gösterebilir mi? Yoksa bunlar sadece kendisinin kabul ettiği kurallar mı?!

1) Mesela sadece şeklen görülen harfler hesapta kabul edilir, şedde ve tenvin sayılmaz, diyor. Acaba böyle bir bilgi nerede geçiyor. Şedde ve tenvini sayan âlimler bilerek mi sahtekârlık yaptılar?

¹ Ahkaf, 46/10 (Burada delil müfred (tekil) de olsa, mana külli ve kanunidir.)

Hâlbuki kendisi araştırırsa bu konuda farklı uygulamaları görebilir. Nitekim Mecmuatül-Ahzap'ta farklı uygulamalar var. Ayrıca birçok hatt örneğinde görüldüğü gibi, şedde yerine bazen çift harf yazılmıştır; nun tenvin olarak imla edildiği gibi; tenvin de bazen nun olarak yazılır. Alak suresinde geçen *le-nesfaan* örneğinde olduğu ve bazı kadim yazılarda görüldüğü gibi..

2) Tarih düşürülüyorsa hangi takvimin esas alındığı bilinmelidir, diyor. Haliyle bu iddia Kur'an için geçerli olamaz. Çünkü Kur'an indiği zaman henüz Hicri tarih yoktu. Nitekim bazı işaretler, o gün için Miladi takvimi gösteriyor. Sonra genellikle Hicri takvim kullanılıyor. Daha sonra Osmanlı ve sonrası için bazen Miladi, bazen Hicri takvim kullanılıyor. Çünkü bütün tarihler de, bütün peygamberler de, bütün zamanlar da Allah'ındır. Allah'ın fitrat dili ile insanlığa öğrettiği gerçeklerdir.

Mesela Üstad Bediüzzaman'ın Felak suresinden istihraç ettiği 1971 tarihi, neden Miladidir, diye itiraz ediyor. Hâlbuki o Miladi tarihte önemli bazı şerhli olaylar olmuş ve bu olaylar, o rakam ile meşhur olmuştur. Dolayısıyla Kur'anın o tarihi kullanması ekstra gaybi bir işaret, olmuştur.

3) Yuvarlak te daima he sayılır, diye iddia ediyor... Hâlbuki meşhur olan istimal eğer o "te" durakta ise he sayılır, eğer cümle içinde ise te okunuşuna uygun olarak te sayılır. Ayrıca farklı ihtimaller de olabilir. Çünkü bu konuda hiç kimse belli bir kural koymuş değildir. Nitekim Kur'an'da birçok yerde, yuvarlak "te" uzun *te* olarak yazılmıştır.

4) Suyuti'nin bazı istihraçları, eğer tutmamışsa bu kişisel bir yanlıdır veya o dönem içindir. Çünkü İslam âlemi, Miladi 1407'de gerçekten varlıkla yokluk arasında gidip geliyordu. Ölmüştü, yeni bir dirilişin sancılarını çekiyordu. Dolayısıyla İmam Suyuti'nin yuvarlak te'yi he olarak kabul etmesine ve bunun Hicri takvim için kabul ettiğine yanlış, diyemeyiz. Olsa olsa yanlış bir tercih yapmıştır, deriz..

Önemli Bir Not:

İmam Suyuti'nin 1407 olarak hesap ettiği ve ansızın başınıza gelecek manasındaki *bağteten* kelimesindeki mucizelik nüktesi şudur: Bu *bağteten* kelimesi Kur'an'da 13 sefer geçiyor. Kıyamet manasına gelen Es-Saat ise, 39 sefer geçiyor. 167 eden Es-Saat kelimesini bu sayı ile çarptığımızda 6513 ediyor ki, semavi dinlerin insanlık âlemindeki etkinliklerinin süresidir. Çok ilginçtir ki, bu semavi dinlerden Yahudilik için onların 13. asrı bir kıyamet gibi oldu. Hicri 13. asır da Müslümanlar için bir kıyamet gibi oldu. Yani eğer Müslümanlar, İslamiyeti yenilgiye uğratan modern ilimlere kendi namına ve kendi anlayışına uygun olarak sahip çıkmazsa, galiba Müslümanlık için büyük kıyameti bekleyebiliriz.

Ayrıca bu bağteten kelimesinden sonra 4 yerde "*onlar farkına varmadan*" mealinde *We hüm la yeşurun* cümlesi geliyor. Bu cümle ile beraber bu bağteten kelimesi Miladi 2125 ediyor.. Yani 1407+ 718= 2125.. Bu da Bediüzzaman'ın istihraçlarına yakın bir tarihtir. (Gerçek manada gaybı ancak Allah bilir.)

Eğer Hikmet Hocanın yaptığı gibi *bağteten* yalnız olarak hesap edilse mesele bir derece bedihi gibi olacağından imtihan sırrına aykırı olabilirdi. Muhammed suresinde *bağtatan* kelimesinden sonra “*Kıyametin alametleri ortaya çıkmıştır.*” mealindeki bir cümle geliyor ki; yine *bağteten* kelimesi ile beraber toplam 2113 eder. Bu surede *bağteten* kelimesinden önce gelen *Onlar ancak kıyameti beklerler*; mealindeki cümlenin değeri ise 1530 eder. Bu ayet (47/18) hem Miladi, hem Rumi tarih veriyor. Çünkü o tarihlerde ikisi de geçerli olacaktır. Ayrıca işaret dahi olsa bu gibi şeylerin kapalı kalması imtihan sırrına uygundur.

5) Ebced hesabından binlercesi doğru çıkmış iken; bazı istisnai yanlışları sürekli göstermek, bence Hikmet Hocanın tahkikli yazılarının mahiyetine aykırıdır.

c) Risale-i Nurdan yanlış dediği numunelerin doğru hesap edilmesi:

1) “*La tezalü taifetün min ümmeti*” (Ümmetimden bir grup devam edecek) mealindeki hadis cümlesinin sayısını 1106 olarak hesap ediyor. Hâlbuki kelimenin aslından olan şeddeli mim çift sayılsa ve okunan yuvarlak te “te” sayılsa 1542 ediyor. (Kelimelerin değeri olarak 468+492+90+491+ taifetün kelimesindeki med = 1542) Hikmet Hoca bu medin hesap edilebildiğini bilmediği için, bu sizin sayıminıza göre de 1541 ediyor. İşte size büyük yanlış, diyebiliyor.

2) Hikmet Hoca Üstadın *ala* kelimesindeki okunuş olarak elif olan ye harfinin elif olarak hesap edilebildiğini anlamamış ki, ye olarak sayıyor; bu da 1515 ediyor. Bediüzzaman bunu nasıl 1506 olarak çıkarıyor, diye itiraz ediyor.

3) Risaletün-Nurdaki okunan yuvarlak tenin te olarak hesap edilmesine ve okunduğu gibi şeddeli nun’un sayılmasına itiraz ediyor. Hâlbuki burada indi ve keyfi kalıyor.

Resailin-Nur ve Risale-in-Nur kelimeleri için 588 ediyor, diyor. Doğrusu, şeddeli *nun* iki sayıldığından elif-lam sayılmayacağı için 598 ediyor. Yani Üstadın Birinci Şuada yaptığı hesap doğrudur.

“Risale-i Nur kelimesindeki “i” hemze olarak hesap edilmeli. Kendisi ise, bunu he olarak hesap ettiğiinden bu hesap yanlış, 548 değil de 552 ediyor, diyor. Resail-ün-Nur ve Risale-in-Nur kelimeleri için alternatifli olarak çıkardığı 579 veya 588 ve 583 sayılarını anlayamadım. Çünkü bu iki kelime yukarda da gösterdiğimiz gibi 598 ediyor.

4) En’am 122. ayetinden “*fe ahyeynahü we cealna lehu nuran yemşi bihi fin-nasi*” cümlesinin ebcedinin 1216 ettiğini söylüyor. Hâlbuki Üstad 1294 olarak hesap ediyor. Şöyle ki:

Tenvin “nun” ve şeddeli nun iki nun ve “bihi”de telaffuz edilen ye sayılmak cihetiyle bin ikiyüz doksandört eder ki, veladetinin ve hayatının birinci senesidir. Demek bu cümle ile hayat-ı maddiyesine, evvelki cümle ile de hayat-ı maneviyesine işaret eder.

Okunan fakat görünmeyen *bihi*’deki ye, bazı Kur’anlarda ye olarak da yazılır.

5) Binlerce numuneden, yalnızca alternatifli cümleleri seçip, o alternatifli hesaplara yanlış, demek, bu ve benzeri binlerce sırlı ayetlerin işari manalarını inkâr etmek, Kur'anın böyle bir mucizeliği yoktur, diye konuyu alay konusu etmek, 20. asırda binlerce risale, mektup ve çalışmalarıyla asrın materyalizmine meydan okuyan Bediüzzaman'ı sıradan bir insan gibi görmek, onu şüpheler içinde kıvranan, ne modern ne klasik hocalarla kıyas etmek, burada bu konuda gerçekten tahkik mesleğine ve insafa aykırı olduğu gibi; Hikmet Hocanın yazılarında sağlıklı bir muhakemenin de olmadığını gösterir.

İtiraz yazısı devam edecek imiş. Devam ederse, cevap da devam edecektir, diye söze şimdilik burada son veriyoruz.

29. 1. 2012
B. Sağlam